

A NAKONIEC RADOSŤ Z OHLASOVANIA EVANJELIA (EG 9-10)

Rodinná katechézka 249-2022 (842)

www.inky.sk

týždeň po 28. 8. 2022

... alebo o tom, že „je bohatstvo, na ktoré sa umiera, ak sa nemôžeme oň podeliť s inými.“

BOŽIE SLOVO:

(Lk 24, 30-35)

Čítanie zo sv. Evanjelia podľa Lukáša: *Keď [Ježiš] sedel s nimi pri stole, vzal chlieb a dobrorečil, lámal ho a podával im ho. ³¹ Vtom sa im otvorili oči a spoznali ho. Ale on im zmizol. ³² Tu si povedali: "Či nám nehořelo srdce, keď sa s nami cestou rozprával a vysvetľoval nám Písma?" ³³ A ešte v tú hodinu vstali a vrátili sa do Jeruzalema. Tam našli zhromaždených Jedenástich a iných s nimi ³⁴ a tí im povedali: "Pán naozaj vstal z mŕtvych a zjavil sa Šimonovi." ³⁵ Aj oni porozprávali, čo sa im stalo cestou a ako ho spoznali pri lámaní chleba. Počuli sme Božie slovo.*

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 347, 614)

Po radosti z obrátenia, ktoré je radostným návratom do Domu Otca, k slobode, k uzdraveniu a ku skutočnému Životu v jeho plnosti; po radosti z Evanjelia, ktorého podstatou je tento radostný a slobodný život v Dome Otca a v Otcovej Rodine Božích detí, pápež dnes pred nás predkladá tretiu veľkú radosť. Hovorí: „Dobro má vždy tendenciu šíriť sa. Každá autentická skúsenosť pravdy a krásy chce rásť a každý človek, ktorý prežíva hlboké oslobodenie, získava väčšiu citlivosť na potreby druhých. Keď sa dobro šíri, zapúšťa korene a rozvíja sa. Práve preto ten, kto túži žiť dôstojne a plnohodnotne, nemá inú možnosť, než všímať si druhých a snažiť sa o ich dobro. Nemalo by nás prekvapiť to, čo hovorí svätý Pavol: „Lebo nás ženie Kristova láska“ (2 Kor 5, 14); „Beda mi, keby som evanjelium nehlásal!“ (1 Kor 9, 16). Pred nami je výzva žiť na vyššom stupni, nie však s menšou intenzitou: „Život sa posilňuje darovaním a oslabuje izoláciou a pohodlnosťou. Naozaj najviac dokážu využiť možnosti života tí, ktorí opustia istý breh a nechajú sa nadchnúť pre poslanie sprostredkovať život druhým.“ Keď Cirkev pozýva na úlohu evanjelizovať, nerobí nič iné než to, že kresťanom ukazuje pravý dynamizmus ich osobnej realizácie: „Tu objavujeme hlboko siahajúci zákon: náš život rastie a dozrieva v takej miere, v akej ho dávame k dispozícii životu druhých. Misia je v konečnom dôsledku práve týmto.“ Preto by sa hlásateľ evanjelia nemal stále tváriť ako na pohrebe. Objavme znovu a posilnime horlivosť, „sladkú a potešiteľnú radosť z evanjelizácie, a to aj vtedy, keď treba siať pomedzi slzy. [...] Nech dnešný svet počuje radostnú zvesť – po ktorej s úzkosťou i nádejou túži – nie od smutných, malomyselných, netrpezlivých alebo bojazlivých hlásateľov evanjelia, ale od takých, ktorých život žiari horlivosťou; od takých, ktorí už sami zakúsili Kristovu radosť“ (EG 9 a 10)

To je niečo, čomu isto rozumieme. Len si spomeňme, keď sme boli deti. Ako sme každému hovorili a vykladali o veciach, ktoré nás zaujali, ktoré nás naplňali, ktoré nám spôsobovali radosť! Nemohli sme inak. Alebo si pozrite fanúšikov na futbale alebo na hokeji – možno aj sami k nim patríte! Kolíky dajú nemalé peniaze, čas na to, aby išli niekam na majstrovstvá. Prečo? Nemôžu si to pozrieť doma v telke? Nebudú v nej vidieť veci lepšie, než odniekadiaľ zozadu tribúny? Isto! Ale čo tam nebude, je tá masa ľudí, ktorí spoločne fandi, skandujú, kričia, radujú sa, trpnu, ... prosto, *delia* sa, just ako tie deti, s tým, čo im spôsobuje radosť, čo ich v danej chvíli úplne uchvacuje! To je to, čo nám pápež pripomína: Že každá radosť má tendenciu rozdávať sa, deliť sa a týmto delením sa rastie – a naopak, ak sa s ňou nemôžeme deliť, umiera a my umierame s ňou. Tak, ako to píše spisovateľ Michael Ende, ktorého poznáme isto aspoň z jeho sfilmovej knihy *Nekonečný príbeh*. V inej svojej knihe, *Dievčatko Momo*, v jednej chvíli píše: „*Ludia môžu byť opustení tak aj tak. Ale Momo prežívala samotu, akú zakúsilo len málo ľudí a akú len málokto z nich museli okúsiť tak mocne. Pripadala si ako uväznená v skryši plnej pokladov, ktorých cena je nezmerateľná a ktorých ustavične pribúda, takže ju každým okamihom môžu udusiť. Ale z pokladnice nevedol žiadny východ! Nikto nemohol preniknúť k dievčatku a Momo nikomu nemohla dať znamenie, že tu je. Bola ako pochovaná hlboko pod návršim času. Prežívala hodiny, v ktorých si priala, aby nikdy nebola počula d'alekú hudbu a nikdy nebola uzrela krásu nevidaných farieb. A predsa, keby ju niekto postavil pred rozhodnú voľbu, nevzdala by sa tej spomienky za nič na svete. Aj keby preto musela zomrieť. Lebo teraz Momo už vedela: Je bohatstvo, na ktoré sa umiera, ak sa oň nemôžeme podeliť s inými.*“ Možno ste aj sami niekedy zažili presne toto: Zažívali ste plnosť od Pána, naplňal vás Duch, prenikal vás Život Boha, blízkosť Boha, vnútorným zrakom ste videli – ba viac, zakúšali! – krásu a nádheru, ktorú ste nevedeli vyjadriť žiadnymi slovami, zaodiť do žiadnych obrazov, vaše srdce plesalo a jasalo a spočívalo – a celým srdcom ste sa túžili podeliť, podeliť sa s niekým, kto vidí to, čo vy, kto vám rozumie, chápe vás, kto s vami môže a dokáže zdieľať túto radosť a všetko to, čo zažívate! A keď ste nenašli (a dnes v sme v Cirkvi u nás dospeli tak ďaleko, že je to najskôr asi bežné), tak ste cítili, že toto je túžba, na ktorú sa naozaj dá aj zomrieť...!

Preto apoštolí hovoria: „*My nemôžeme nehovoriť o tom, čo sme videli a počuli*“ (Sk 4, 20). Preto Ján berie do rúk brko a píše list, ktorý začína slávnymi slovami: „*Čo bolo od počiatku, čo sme počuli, čo sme na vlastné oči videli, na čo sme hľadeli a čoho sa naše ruky dotýkali, to zvestujeme: Slovo života.*“ ² - *Lebo zjavil sa život a my sme videli, dosvedčujeme a zvestujeme vám večný život, ktorý bol u Otca a zjavil sa nám.* ³ *Čo sme videli a počuli, zvestujeme aj vám, aby ste aj vy mali spoločenstvo s nami. Vedť my máme spoločenstvo s Otcem a s jeho Synom Ježišom Kristom.* ⁴ *A toto píšeme, aby naša radosť bola úplná*“ (1 Jn 1, 1-4), „*lebo nás ženie Kristova láska*“ (2 Kor 5, 14), dodáva Pavol, hnaný tou istou túžbou, smädom ohlasovať a deliť sa s radosťou, ktorú sám zažil.

NA ZAMYSLENIE:

Sú ľudia, ktorí neohlasujú Evanjeliu, lebo v sebe necítia žiadnu radosť ani žiadnu túžbu deliť sa s ňou. Ešte neuverili. Ešte sa neobrátili. Ešte nestretli Krista ako živú Osobu, ako nám minule pripomenul Benedikt XVI. Nesú kresťanstvo ako bremeno a kto by už len s nadšením hovoril o bremene a iným s nadšením hovoril o ťažobe, ktorá ho gniavi? Pre týchto ľudí je potrebné, aby ešte len sami boli evanjelizovaní a privedení k viere a k obráteniu – a k radosti Evanjelia!

Sú ľudia, ktorí síce už uverili a aj zažili niečo z tejto Božej radosti, majú však strach ísť a ohlasovať – strach z odsúdenia, výsmechu, nepochopenia, odmietnutia... Tak, ako učenici pred Turícami, aj oni sa krčia strachom vnútri za zatvorenými dverami. Aj tu je, podobne ako u apoštolov, riešením a výzvou pridať k viere obrátenie, oslobodiť sa od závislosti na svete, vojsť do slobody detí Boha a nechať všetok strach a nepatričné ohľady za sebou!

A jedna dobrá správa, ktorú pápež v závere dnešného textu spomína: V skutočnosti svet, ľudstvo čaká na zvesť Evanjelia! Pretože to, čo odmieta, v skutočnosti Evanjeliom nie je. Ako v trochu súvislosti povedal Fulton Sheen: „*V Spojených štátoch nie je ani sto ľudí, ktorí by naozaj nenávideli Katolícku cirkev, ale sú milióny tých, ktorí nenávidia to, čo nesprávne za Katolícku cirkev pokladajú.*“ Ľudia odmietajú nie Evanjeliu, nie kresťanstvo, nie Krista – ale to, čo si sami pod tým mylne predstavujú. Dodajme, že aj s výdatnou pomocou tých „kresťanov“, ktorí sami ešte neuverili, neobrátili sa a žijú a iným prezentujú akúsi zákonnícku poveru, často plnú hnevu, nenávisť, neznášanlivosť, odsudzovania, povýšeneckej pýchy a zloby farizejov.

O to viac je potrebné, aby sme najprv my sami boli veriaci a obrátení a sami tak žili slobodu, radosť a hlboký pokoj Božieho života – a aby sme potom túto radosť evanjelia sami na sebe ukázali celému svetu! Ako to hovorí pápež? Že „*by sa hlásateľ evanjelia nemal stále tváriť ako na pohrebe*“? No, to sa ani nemôže! Nedá sa to! Ak naozaj žijete synovstvo, Evanjeliu, Božie Kráľovstvo, ako by ste mohli byť iní, než plní radosti evanjelia?

OTÁZKY:

< Ako je na tom v ohlasovaní Evanjelia Vaša farnosť... farská bunka... rodina... Vy sami? Ak nie moc dobre – ktorý z uvedených dôvodov je na vine? Alebo nejaký iný? Čo s tým? >